

Sziporkázó, régensség korabeli romantikus történet.
Jane Austen és a Bridgerton család rajongóinak
különleges figyelmébe!

ÉLŐKELŐ ÁLARCOSBÁL

A HAWTHORNE-HÁZ 1.

fine
selection

KRISTI ANN HUNTER

KRISTI ANN HUNTER

ELŐKELOŐ
ÁLARCO SBÁL

A HAWTHORNE-HÁZ 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

*A Teremtőnek,
akiben olyan mélységek rejlenek, hogy mindannyiunkat
a maga képére, mégis különlegesen egyedivé teremtett.
Genézis 1:27*

*És Jacobnak,
aki olyan hihetetlen személyiség, hogy valamilyen módon
minden hősömet ő ihlette.*

Prológus

HERTFORDSHIRE, ANGLIA, 1800

SOSEM ÖRÖMTELI ESEMÉNY, amikor egy nyolcéves kislány sajtortója a porba pottyan, ez a kislány pedig semmi esetre sem lelkesedett a baleset okozója, a nevető kisfiú iránt.

Lady Miranda Hawthorne szemébe kövér könnycseppek gyűltek, ahogy a földön heverő, szomorú tortaszületet szemlélte. Apró kezei ökölbe szorultak a teste mellett.

– Gazember vagy, Henry Lampton! – Miranda felmarkolta a tortát a földről, és nedves arccal a kacagó kisfiú felé hajította. Volt valami elégtétel abban, ahogyan a krémes desszert szétmaszatolódott a fiú ingén, az arcáról pedig lehervadt a mosoly.

De Miranda nem sokáig élvezhette a bosszúját, mert megjelent az anyja, hogy kivezesse a partiról. Anya egyetlen szót sem szólt, amíg a dolgozószoba ajtaja be nem csukódott mögöttük.

– Miranda, egy hölgy sosem fejezi ki a csalódottságát a nyilvánosság előtt. – Anya gyengéden, mégis szigorúan szidalmazta, ahogy mindig.

Habár Miranda tudta, hogy az anyja jót akar, valahányszor meghallotta, hogy „*Miranda, egy hölgy sosem...*”, megborzongott. Időnként elhangzott a „*Miranda, egy hölgy mindig...*”, ám olyankor is többnyire úgy folytatódott, hogy „*Miranda, egy hölgy mindig odafigyel a vendégeire, még akkor is, ha unalmasnak találja őket*”.

Miranda okosabb volt annál, mintsem hogy megszólaljon az anyja prédikációja alatt. Minden alkalommal, amikor megpróbálta megvédeni magát, a kínzás csak hosszabb lett. Tehát inkább kivárta, hogy elbocsássák.

Ám ahelyett, hogy újra csatlakozott volna a vendégsereghez, felrohant a szobájába, az ágyra vetette magát, és a párnáját kezdte püfölni az egész helyzet igazságtalansága miatt.

Egy fehér papírlap tűnt fel neki az ágy mellett álló asztalon. A bátyja legutóbbi levele biztosan sokkal érdekesebb, mint fejben felsorolni, hogy anya hölgy szabályai mi mindenben akadályozzák!

Amikor Griffith két évvel ezelőtt iskolába ment, anyja úgy döntött, hogy Miranda szépírását nagyban elősegítené, ha levelezne vele. Miranda első levelei alig voltak többek a nevénel és egy-egy, a kedvenc babájáról szóló mondatnál, de idővel ő és a bátyja nagyon közel kerültek egymáshoz.

A levelezés azzal az előnnyel is járt, hogy Mirandának volt hol kiadnia magából az anyjával kapcsolatos frusztrációját.

Izgatottan törte fel a pecsétet, alig várta, hogy mindent megtudjon a bátyja legújabb kalandjairól.

Drága húgom!

Remélem, levelem jó egészségben talál. A te legutóbbi leveled hossza után nagyon hálás voltam, hogy hercegnek születtem. Ennyi papír postára adását kifizetni igen költséges

lenne. Talán, amikor legközelebb elunod magad a templomban, nem kellene lerúgni a padsor hátulját.

Miranda összeráncolta a szemöldökét. Mégis mi mást tehetett volna? Az aznapi szentbeszéd különösen unalmas volt, és anya épp az előző héten figyelmeztette, hogy egy hölgy sosem alszik el a templomban. Túlságosan is súlyos büntetés volt, hogy aznap plusz egy órát kellett egy helyben ülnie.

Marshnak sikerült elérnie, hogy elkerüljünk egy csapat idősebb fiút, akik eltökélten meg akarták velünk csináltatni a házimunkájukat. Folyamatosan hálás vagyok Istennek, hogy küldött ide egy másik magas rangú fiatalembert is. Egy kissé csiszolatlan, annak ellenére, hogy gyermekként örökölte meg a hercegi címet. Majdnem annyira rossz úriember, mint amilyen rossz hölgy te vagy.

Bár teljesen hiába nyújtott nyelvet a papírra, Miranda mégis jobban érezte magát tőle. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy Griffith mindent megtesz csiszolatlan barátjának lesimítása érdekében. Szeretett apjuk jól tanította őt három évvel ezelőtti tragikus haláláig.

Tudom, hogy nehéz, de uralkodj magadon, kérlek. Anya magánkívül volt az aggodalomtól, amikor a földön henteregve talált rád egy könyv felett, amit épp olvastál.

Az emlék mosolyt csalt Miranda arcára. Nagyon vicces könyv volt.

Miranda, egy napon meg fogod köszönni anyának, hogy már fiatalon kioktított mindenről. Sokat segítene, ha megpróbálnád alkalmazni a tőle tanultakat.

Azt hiszi, nem próbálja? Hogy élvezi, hogy az anyja íróasztala melletti kék bársonyszéken ülve kell hallgatnia a hölgyek viselkedéséről szóló leckéket újra és újra?

Miranda leugrott az ágyról, és az ablak alatt álló íróasztalhoz ment. Tollat és papírt ragadott, majd átgondolta, hogyan írhatná le az asznapi tortás esetet úgy, hogy Griffith is értse.

Próbált viselkedni. Tényleg. De hogyan kell bent tartani az érzelmeket, amikor az ember boldog vagy fél? Azoknak az érzéseknek nem kellene valahol távozniuk?

Úgy, mint azokban a történetekben, amiket Griffith mesélt mindig a barátjáról. Marshington megértette, hogy az embernek időnként meg kell kerülnie a szabályokat, ha célba akar érni. Mint amikor nyitva hagyta az ablakot, hogy a szél szétfújja az ötödéves fiúk papírjait. A fiúk lekésték az edzést a rendrakás miatt, így Marshington és Griffith aznap anélkül krikettezhettek, hogy bárki labdákkal dobálta volna őket.

Marshington nem csak hozzávágta volna a koszos tortaszületet Henryhez. Megtalálta volna a módját, hogy újat hozasson vele Mirandának. Talán egy egész új tortát is hozatott volna!

A prédikálás helyett megmentette volna őt. Ahogy Griffitht is megmentette attól, hogy már az első hónapban egyenesen kikínózzák az iskolából.

Miranda fejében egy ötlet kezdett formálódni.

Lesz hozzá mersze?

A tollat bemártotta a tintába, de nem nyomta a papírhoz. Hosszú másodpercekig lebegtette felette, amíg egy csepp tinta le nem pottyant, hogy szétloccsanjon a szűzi felületen. Miranda nagy levegőt vett, a toll hegyét a papírra illesztette, és írni kezdett.

Kedves Marshington!

Döbbenetes, sőt, botrányos dolgot csinált éppen, ami csak még izgalmasabbá tette az egészet. Felszabadítóvá. A lázadás apró cselekedetével, távol az anyja jó szándékú tekintetétől, távol a tökéletes bátyja cenzúrájától.

Természetesen nem fogja elküldeni. Egy hölgy sosem levelezik olyan férfival, akivel nem áll rokoni kapcsolatban. Ám Miranda már attól is veszélyesnek érezte magát, hogy leírta a fiú nevét.

Ahogy leírta a tortás eset történetét, és nem figyelt a helyes szóválasztásra, a szépíráásra pedig még csak nem is gondolt, valami váratlan dolog történt. Megnyugodott. És rájött, hogy az anyjának talán – *talán* – igaza van.

Semmi jó nem származott belőle, hogy Henryhez vágta a tortát.

Abból viszont talán igen, hogy levelet írt a bátyja legjobb barátjának.

1. fejezet

HERTFORDSHIRE, ANGLIA

1812. ŐSZ

LADY MIRANDA HAWTHORNE ma éjjel támogatni fogja a hűgát, akkor is, ha belehal! Az arcát zsibbasztó fájdalomból ítélve ez nagyon is valódi lehetőség volt. Masszírozni kezdte az orcáját, remélve, hogy erőltetett mosolya ettől talán kevésbé tűnik és érződik majd fásultnak, mint az előtte álló hálószoaaajtó.

Határozottan megcsavarta a sárgaréz kilincset, és a folyosóra vount. A léptei kemények voltak. A tartása tökéletes. Semmi sem fedtethette vele az anyjától kapott végtelen leckéket az előkelő viselkedésről.

Aztán nekiment a falnak.

Ó, rendben, nem pontosan egy *fal* volt az. Falak nem jelennek meg a folyosó közepén, és nem borítja őket gyapjú.

– Elnézést kérek, kisasszony!

És nem is beszélnek.

Miranda felnézett az akadályra, ami valójában egy erős testfelépítésű férfi volt. Hátralepett egyet, ezzel annyi távolságot helyezve saját

maga és az alak közé, amennyit csak tudott anélkül, hogy visszavonult volna a hálókamrájába. A tekintetének sokat kellett rajta felfelé vándorolnia.

A napfény utolsó sugarai keresztültörtek a folyosó végi hatalmas ablakon, halovány aranykockákat felvonultatva a padlón és a férfi széles mellkasán.

Nem családtag volt. Miranda minden rokona szőke volt, még az olyan távoliak is, akik el sem ismerték volna a rokonságot, ha a bátyja nem herceg. A félhomályos folyosón ugyan nem tudta kivenni a pontos színt, de az előtte álló „barikádnak” nagyon sötét haja volt, amit rövid copfba fogott össze a tarkóján.

Miranda mélyet lélegzett, és emlékeztette magát, hol is helyezkedik el az életben. Rangos hölgy. Egy herceg lánya és húga. Valahol biztosan a vérében van az az arisztokratikus arrogancia, ami anyyi barátjában is megtestesült. Ha ennek a betolakodónak aljas céljai vannak, neki a beszéd az egyetlen fegyvere. Két lépést sem tehetne meg, azok a hosszú karok rögtön megállítanák.

Azonban a férfi egyelőre nem mozdult. Egyszerűen csak állt ott a folyosón, amíg Miranda megvizsgálta.

– Már megbocsásson! – Miranda majdnem összecsapta a tenyerét az örömtől, amikor meghallotta saját kimért, sznob tónusát, ami elárulta, hogy valójában senki bocsánatát nem kéri. – Maga kicsoda?

Megpróbált a férfi szemébe nézni, de annak közvetlen tekintete megzavarta a koncentrációját, és felidegesítette. A mély lélegzés sem segített, csak az orra telt meg a szappan és egy leheletnyi örökzöld különös illatával. Inkább a férfi állára koncentrált. A folyosó félhomályában úgysem láthatja, pontosan hová néz. Remélhetőleg.

A férfi felemelt egy fekete esti kabátot.

– A kegyelmes úrnak viszem az esti kabátját. Újra ki kellett vasalnom.

Miranda összehúzta a szemét.

– *Önnek* kellett kivasalnia? Nem Mr. Herbertnek kellene a herceg ruháit vasalnia? Még egyszer megkérdézem. Kicsoda maga?

– Én...

Egy ajtó csapódására mindketten elfordították a fejüket, ahogy Miranda bátyja, Griffith lépett ki az úri hálósobából.

– Hát itt vagy, Marlow!

Miranda tekintete egyikükről a másikukra ugrált. Két megtermett férfi, habár Griffith egy kicsivel nagyobb volt. Szőke, magas, széles vállú óriásként a megjelenése ugyanolyan mély benyomást tett, mint a rangja. Ez az új férfi, Marlow, alacsonyabb volt, és kevésbé izmos, hogy a rangjáról ne is beszéljünk, kettejük közül valahogy mégis ő tűnt erőteljesebbnek.

Ami nevetséges volt, tekintetbe véve Griffith kiválóságát és River-ton hercegi címét.

Griffith átkarolta a húga vállát, miközben az emberi blokádnak felé intett.

– Miranda, ő az új inasom.

Miranda meglepetten pislogott.

– Hol van Herbert?

Griffith megrázta a fejét, ahogy megfordult, hogy Marlow felsegíthesse a kabátját.

– Drága Miranda. Mr. Herbert vénségesen vén. Nyugdíjba ment. Tizenöt évig szolgált engem, azelőtt pedig apát, legalább harminc éven keresztül. Azt hitted, a haláláig itt fog dolgozni?

Miranda hitetlenkedve húzta fel a szemöldökét.

– Nem, de nekem úgy tűnt, *te* igen. Én már három éve javasoltam, hogy küldd nyugdíjba.

Megfordult, hogy rendesen üdvözlje az új inast. Amikor a férfi előrehajolt és bólintott, hogy köszöntse a hölgyet, apró mosoly jelent meg a szája sarkában, és nem sütötte le a szemét, ahogyan a szolgák általában tették.

A férfi meglepően szürke szemébe nézve Mirandának elakadt a lélegzete. A szürkét mindig is meglehetősen lapos és élettelen színnek gondolta, azonban az inas tekintetét a *rejtélyes* és *vibráló* szavak sokkal pontosabban írták le. Egy világnyi titok kavargott a mélyén.

Miranda lerázta az ábrándos gondolatokat, amelyek oka nem lehetett más, csak a halványuló napfény trükkje, és udvariasan a szolgál felé bólintott.

– Örülök, hogy megismerhetem, Marlow. Remélem, szeret majd nálunk dolgozni.

– Köszönöm, kisasszony. – A szolgál meghajolt, majd megigazította Griffith nyakkendőjét. Apró biccentéssel állt félre.

Griffith a karját nyújtotta Mirandának, és elindultak a folyosón.

– Mikor vetted fel? – súgta Miranda a lépcsőhöz közeledve. Lopva pillantott hátra a szolgál távolodó alakjára.

– Ma reggel. Eddig meglehetősen elégedett vagyok.

– Reméltem is. Ha kevesebb mint tizenkét óra után már elégedetlen lennél velem, az nem sok jót jelentene a jövőbeli munkájára nézve.

A szalonban csatlakoztak az anyjukhoz.

– Miranda, csodásan festesz!

Ahogy az anyja finoman átölelte, Miranda a bókban rejtőző szeretetre koncentrált, és lenyelte észrevételét, hogy azért fest csodásan, mert a pasztellszínű ruhák egyikét viselte, amiket az anyja az elmúlt

szezonban engedélyezett neki a fehér és krémszínűek helyett, amelyekbe az azelőtti két szezon során öltöztette. A következő szezon lesz számára a negyedik, és Miranda remélte, hogy addigra teljes mértékben ki tudja majd iktatni a bőrszínéhez nem illő összeállításokat.

– Sajnálom, hogy lord Blackstone nem tudott veled jönni. – Miranda leült a zöld brokáttal húzott kanapéra, mivel tudta, hogy valószínűleg még várniuk kell egy darabig, mire a húguk, Georgina is csatlakozik hozzájuk.

Apró mosoly suhant át az anyja arcán, miközben mellé telepedett.

– Én is sajnálom. Legközelebb hosszabb ideig maradok, és ő is velem jön majd.

Griffith egy fotelbe hajtogatta hosszú testét.

– Karácsonyra visszajössz?

Anya megrázta a fejét.

– Úgy döntöttünk, a tengerpartra utazunk ünnepelni. Tudjátok, nem is mentünk nászútra.

A szerelem, amit az anyjuk az új férje iránt érzett, évekkal megfiatalította, habár amúgy is kegyesebben bánt vele az idő, mint bárki vel, akit Miranda ismert. Amikor így mosolygott, akár még testvéreknek is nézhették volna őket.

– Illik hozzád, hogy lady Blackstone vagy.

– Valóban. Meglepően könnyű volt hercegnéből grófnévé válni, annak ellenére is, amit a barátnőim gondoltak. – Anya megsimogatta Miranda kezét. – Nem tudom eléggé megköszönni nektek ezt az évet.

Griffith felállt, hogy arcon csókolja az anyját.

– Megérdemled, anya. A gyerekei házások. A tieid is már majdnem felnőttek. Jár neked, hogy ne legyünk útban, amikor berendezkedtek.

Miranda egyetértése jeléül bólintott, habár be kellett vallania, hogy az elmúlt év az ő számára is felszabadító volt. Anya folyamatos ébersége és az előkelő viselkedésre emlékeztető szavai nélkül lehetőséget kapott egy kis lazításra, jól érezte magát, és még néhány barátot is szerzett. Az anyja elmúlt héten történt visszatérése óta Mirandának meg kellett erőltetnie magát, hogy uralkodjon az érzelmein.

Anya aggódva pillantott az ajtó felé.

– De GeorGINával nem teszek rosszat? Olyan szörnyen érzi magát, mióta elköltöztem. Talán maradnom kellene. Vagy magammal vin-nem Blackstone-ba.

Miranda még sosem tapasztalta, hogy az anyja bármit is megkérdőjelezett volna. Egész életében magabiztosnak, erősnek, megingathatatatlannak látta őt. Fájt neki, hogy büntudatot és kételyt lát a szemében. Különösen, hogy a büntudat olyasmiből ered, amire minden gyereke biztatta, hogy tegye meg magáért.

Ami pedig GeorGINát illeti, a néhány hónappal korábbi féltékeny, gyerekes londoni mutatványai majdnem tönkretették a kapcsolatot Miranda két legkedvesebb barátnője között. Attól, hogy gyengéd érzéseket táplál egy férfi iránt, még nem helyes dolog kártékony pletykákat terjeszteni a nőről, akinek az udvarol. Nem éppen a sajnálat volt, amit Miranda érzett iránta, amikor arra az esetre gondolt.

– GeorGINA maga idézte elő a problémáit, és azt hiszem, tanult is belőlük.

Griffith anyja vállára tette a kezét.

– És most, amikor számít, itt vagy GeorGINA első báljára, még ha csak apró, vidéki összejövetel is.

– Mirandának is jót tett, hogy kicsiben kezdte. Azt szerettem volna, hogy GeorGINA is hasonló előnyre tegyen szert.

Miranda megköszöri a torkát, és a szoba másik végébe nézett. Úgy döntött, egy zöld-piros vázának most a legteljesebb figyelmére van szüksége. Az úgynevezett előny ugyanis kevés jóval járt... Még mindig nem ment férjhez, és úgy tűnt, az előrelátható jövőben ez így is marad.

Az ember így járhat, amikor megéri, hogy a férfit, akihez hozzá tervezett menni, jobban érdekli egy földbirtok, mint a menyaszszonya.

Szoborszerű tizenhét éves lány vonult a szobába, vakítóan fehér ruhában. Igazságtalan volt, hogy bár a nővérek bőrszíne hasonló volt, Georgina mégis angyalian tudott festeni fehér ruhában. Különleges ragyogása volt, amitől érinthetetlennek, egy kissé éterinek tűnt.

Miranda visszaidézte az energikus fiatal lányt, ugráló szőke fürtjeivel. Ő is felnőtt.

– Gyönyörű vagy, Georgina.

– Köszönöm, drága nővérem! Te is szép vagy ma este. Ez a kék annyival jobbat tesz az arcodnak, mint a fehér. Örülök, hogy idén valamivel több színt vihettél az öltözékedbe.

Egy kissé el is kényeztették, mire felnőtt. Vajon Georgina most bókolni akart, vagy emlékeztetni a nővérét, hogy már nem tartozik a legjobb férjért versengő, babaarcú fiatal hölgyek csoportjába?

Akárhogy is, egy bók Georginától ritka és csodálatos esemény volt. Miranda eldöntötte, hogy ennek megfelelően fogadja.

– Köszönöm. Nagyon is tetszik a változatosság. Talán ezúttal ki-tűnök majd a sok fehér közül.

Miranda összerendezte Georgina gúnyos mosolyára, az anyjuk pedig összeráncolta a szemöldökét. Ezt az utolsó megjegyzést magának akarta megtartani. Vagy nem? De nem kellett hozzá nagy képzelőerő,

hogy elgondolja, az urak most már talán valamivel vonzóbbnak látják majd, ha nem látszik betegnek.

Az inas halvány mosolyának kéretlen emléke villant eszébe, magával hozva az illatát is. Miranda majdnem kirohant, azt remélve, hogy a hűvös levegő kitisztítja a férfi illatát az elméjéből. Közelgő vénlány-sága bizonyára jobban zavarja, mint hitte, ha egy szolga így magához ragadja a figyelmét.

Persze, jól összerakott szolga volt.

Néhány percnyi beszélgetés után beszálltak a várakozó kocsiba, Miranda és a bátyja a menetiránynak háttal ült le, hogy az anyjuk és a húguk kaphassa az előre néző helyeket. Georgina a hintó oldalához nyomta magát, hogy kilásson az ablakon, izgatott fecsegése a díszteremig való egész úton betöltötte a kocsit.

Miranda torkát egy kis adag féltékenység tette keserűvé. Őt már régen elhagyta ez a fajta izgatottság és várakozás. A társasági összejövetelek most már egyszerűen csak a napirendje részei voltak. Persze, ettől még a maguk módján szórakoztatták, de eközben meglehetősen szokványossá is váltak.

Anya egyenletes hangon válaszolt Georgina eleven csiripelésére, ám Miranda nem figyelte, miről beszélnek. Anya valószínűleg a tőle elvárt viselkedésre emlékeztette Georginát. Miranda már annyiszor hallotta ezeket a mondatokat, hogy álmában is fel tudta volna idézni őket.

Kiszálltak a kocsiból, és megtették a kistermekig tartó rövid sétát. Anya megszorította Georgina karját, és a füléhez hajolt, hogy belesúgjon valamit. Georgina még vidámabban kezdett mosolyogni – hogyan lehetséges ez egyáltalán? –, és bölintott, majd arcon csókolta anyát.

Miranda végignézett a díszterembe igyekvő tömegen. Mindnyájan ismerősnek tűntek. Három éve ugyanezeket az arcokat nézte.

Elsétáltak az aprólékosan faragott fa lámpástartók közötti ösvényen a díszteremig. Mirandának úgy tűnt, már egy egész élet telt el, mióta ő haladt először ezen a már ismerős, durva téglautón, az első felnőtt bálja alkalmával. A kocsikerekek zaja és az éjjeli mulatozókra várakozó lovak hangjai akkor zenének hangzottak. Most egyszerűen csak hangosak voltak.

Miranda lassan lépdelt, elszántan próbálta befogadni mindazt, amit korábban esetleg nem vett észre. Kétségbeesetten vágyott valami újra és izgalmasra.

Mire a terembe értek, Georgina csodálói már elkezdtek gyülekezni. A kocsit ártatlan izgalma jól begyakorolt szívélyességgé és egy leheletnyi flörtté változott. A húga csillogó fehér ruhája máris a táncolók között úszott, és ha az őt bámuló fiatalemberek csoportjából következtetni lehetett, az este hátralevő részében is folyamatos igény mutatkozik majd rá, hogy közöttük maradjon.

Miranda ellenállt a féltékenységnek, legalábbis nem volt túlságosan az. Felkapott egy pohár limonádét, és keresztülvágott a termen, hogy a már házas barátaival és egy csoport anyával beszélgessen, akik a táncparkett széléről figyelték leányaikat.

A férfi az elmúlt kilenc év alatt több mint húsz álnevet használt, de eddig egyik sem okozott annyi nehézséget, mint ez. Hatalmas erőfeszítést igényelt észben tartani, hogy ő Marlow, az ország egyik legbefolyásosabb és leghatalmasabb férfinak az inasa.

Ezúttal a korábbiaknál is jobban eggyé kellett válnia a szerepével. Úgy kellett gondolkodnia, cselekednie és még lélegeznie is, mint Marlow-nak, a rivertoni herceg inasának. A herceg asztalán

elképzелhetetlen mennyiségű bizalmas információ haladt át nap mint nap. Azt senki sem tudhatta pontosan, ebből mennyi lehetne Napóleon hasznára.

A legkisebb hiba is az egész küldetés bukását jelenthette. Az utolsó küldetésének a bukását.

Elhessegette a gondolatot, nem akart azokra az emberekre gondolni, akik a sötétségben tett utolsó útkon sérültek meg, estek fogásba vagy hullottak el. Az elővigyázatosság segít, hogy ne csak beszéljen a nyugdíjas korról, hanem meg is érje majd.

Nem akart Mr. Marlow-ként meghalni. Szörnyű volt ez a név, ezért is választotta a küldetésére. Így nem fog belekényelmesedni, nem feledkezik meg róla, hogy ebben a házban ő a hatalmas riverton herceg alkalmazottja, nem pedig a barátja.

Amikor a család elindult a vidéki bálba, a szolgálknak nem sokáig tartott éjszakára rendbe szedni a házat. Míg az emeleten az utolsó cselédek tüsténkedtek, Marlow azzal foglalta el magát, hogy az úri szobákat előkészítette Griffith – nem, a kegyelmes úr – visszatértére.

Amikor délután megérkezett, átkutatta a herceg szobáját. Minden porcikája tiltakozott a gondolat ellen, hogy legrégebbi barátja tud a birtokán folyó felségáruló tevékenységekről, de Marlow nem engedhette meg magának, hogy elvesse a lehetőséget.

Az elején mindenki gyanús.

Az üres hálósobákat könnyű volt átkutatni, és hamar ki is húzta őket a listájáról. Ha azokat a szobákat valaki rendszeresen használná, az biztosan szemet szűrt volna valakinek. Az ő célpontjai valószínűleg sokkal nyilvánosabb helyiségben művelik aljas tevékenységüket. Mindig szem előtt a legkönnyebb elrejtőzni.

Lady Miranda szobája előtt megállt egy pillanatra, a keze a kilincs felett lebegett. Az arcán mosoly suhant át, ahogy eszébe jutott,

hogyan törtetett ki a kisasszony az ajtón, akár Shakespeare V. Henrik királya: „rohamra még egyszer”.

Az arcán látott szenvedélyes elszántság meglepte Marlow-t. Tudta, hogy túl sokáig rejtőzködött az árnyak között, azonban azt mégsem gondolta volna, hogy az őszinte érzelmek látványa ekkora hatással lesz rá.

A pillanatok csak múltak, a keze pedig még mindig a kilincsen nyugodott. Attól, hogy gyönyörű, érzelmes hölgy, lady Miranda még nem lehetett kivétel a gyanú alól. Néhányak ettől csak még gyanúsabbnak találnák. Marlow ösztönei azt súgták, ugyanabból a fából faragták, mint a bátyját, ám nem engedhette meg magának, hogy megbízzon egy halvány sejtésben. Az eszét kellett meggyőznie.

Visszarántotta a kezét. A hajába akart túrni vele, de eszébe jutott, hogy copfba fogta. A tökéletes és idegesítő frizura az álruhájának létfontosságú része volt, és kifogástalannak kell maradnia arra az esetre, ha bárki meglátná. Inkább sarkon fordult, és a hajtókái helyrerántásával oldotta az idegességét.

Miranda szobája holnap is itt lesz. Marlow megkezdheti a nyilvánosabb szobák átkutatását, ezzel a furcsa habozással pedig később is foglalkozhat. Ez nem jelenti, hogy a nő ártatlan, csak annyit, hogy Marlow hagyja, hogy az ösztönei diktálják, mely személyeket fontosabb először átvizsgálni. Majdnem biztos volt benne, hogy a személyzet egyik tagja a bűnös, így akár azokkal a szobákkal is kezdheti, amelyekhez szinte mindenki hozzáfér.

Ahogy csendesen elindult lefelé a lépcsőn, majdnem hitt is magának.

2. fejezet

— JÓL LÁTTAM, hogy Mr. Ainsley-vel táncoltál?

Miranda megfordult, és a barátnője, Mrs. Cecilia Abbott, korábban Miss Cecilia Crosby izgatott mosolyát pillantotta meg. A két nő régen rengetegszer értekezett suttogva ennek a díszteremnek a sarkában.

— Igen. — Miranda úgy helyezkedett, hogy a válla Ceciliához érjen, és beszélgetés közben mindketten szemmel tarthassák a termet.

— Arra volt kíváncsi, szeret-e a húgom vadászni. Ezek szerint a családja vadászatot tervez.

— Szegényke. A szabad levegőn zajló szórakozással sosem lopja be magát Georgina szívébe.

A férfi rangnélkülisége sokkal inkább csökkentette a lehetőségeit, mint a szabad levegő, de Miranda azért szerette Ceciliát, mert ezt nem mondta ki.

— Éppen ma reggel mondta nekem, hogy a kevesebb nyílt teret várja a legjobban Londonból. Ott a kinti tevékenységek a Hyde parkban való lovaglásra és a fűvészkertekben való sétálgatásra korlátozódnak.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Hmm. – Cecilia gyorsan körbepillantott a szobán, majd a szemé sarkából Mirandára pillantott. – Lord Osborne-nal is táncoltál.

Miranda torkát forróság öntötte el. Remélte, hogy senki sem tulajdonít jelentőséget a táncparkett illetén fordulatának.

– Igen, táncoltam.

Cecilia megköszöri a torkát.

– És ő is Geogináról kérdezett?

Ha Cecilián kívül bárki mással beszélget, Miranda valószínűleg hazudott volna. Még számos barátnőjének is nevetve talált volna ki valamit a bűbajos kis közjátékról. Azonban Ceciliának semmiféle társasági törekvései nem voltak. Még csak egy szezonra sem ment fel Londonba, ehelyett inkább Hertfordshire-ben maradt, hogy találjon magának egy tiszteletre méltó férfit, aki önmagáért szereti.

Szerencsés lány.

Miranda a szoknyájára simította kesztyűs kezét, és maga elé bámult.

– Azt kérdezte, tervezünk-e a városba menni a télen. Felajánlotta, hogy elvisz bennünket a Serpentine-ra korcsolyázni, ha befagy.

– Micsoda rettenetes ok, hogy az ember Londonba zárja magát télre! – Cecilia elfintorodott az undortól.

– Mr. Quinn azt kérdezte, Georgina is annyira szereti-e a színházat, mint én. – Miranda elmosolyodott, és csak remélte, hogy ez természetesnek látszik. A túlzott komorság figyelemfelkeltő. – Legalább emlékezett, hogy szeretem a színházat.

Cecilia összerezzent.

– Nem mind Georgina vagy a hercegi bátyád miatt táncolnak veled. Ezt tudod.

– Talán. Habár jóval többen kértek fel, mint a szokásos családi barátok és a barátnőim férjei.